

Бъла зима е всичко покрила
въ плащеница отъ снѣженъ атлазъ,
а нощта сякашъ съ леко синило
е поръсила късний пейзажъ.

Едно будно мълчание плава
на талази отъ луненъ варакъ
и надъ тия полета и равнери
безъ начало, безъ край и безъ брягъ.

Хоризонти, които се виятъ
и люлѣятъ въ стихийна игра —
ту се сплитатъ на вжзли и змии,
ту разгвватъ безкрайни хора.

Преминаватъ кантони и гари,
нарисувани съ чуденъ моливъ:
освѣтени отъ златната зара
на летящия локомотивъ.